Ulven og ræven

En ræv var engang flyttet sammen med en ulv, men da den var den svageste, måtte den gøre alt, hvad ulven ville have, så den ville gerne være af med den herre. En dag, da de gik igennem skoven, sagde ulven: "Skaf mig noget at æde, ellers æder jeg dig." - "Jeg ved, hvor der er en bondegård med et par små lam," svarede ræven, "hvis du har lyst til det, kan vi jo hente et af dem." Ulven var meget fornøjet med forslaget, og ræven stjal lammet, bragte det til ulven og løb så sin vej. Ulven åd det, men havde ikke fået nok, og gik ind for at hente det andet. Men den bar sig så kejtet ad, at fåret opdagede den og gav sig til at skrige og bræge, så bønderne kom løbende og fandt ulven. De pryglede løs på den af alle kræfter og haltende og hylende løb den tilbage til ræven. "Du har rigtignok lokket mig i en rar snare," sagde den, "jeg ville hente det andet lam, og så fik bønderne fat på mig og gav sig til at prygle mig, så jeg er ganske mør." - "Hvorfor er du også så grådig," sagde ræven.

Næste dag gik de igen ud og ulven sagde: "Skaf mig noget at æde, ellers æder jeg dig selv." - "Jeg ved et sted herhenne, hvor konen skal lave pandekager i aften," svarede ræven, "skal vi hente nogle af dem." De gik derhen og ræven listede sig rundt om huset og snusede og kiggede så længe, til den opdagede, hvor fadet stod. Derpå snappede den seks pandekager og bragte dem til ulven. "Der har du noget at æde," sagde den og gik sin vej. Ulven slugte dem på et øjeblik. "De smager efter mere," tænkte den og gik hen og rev hele fadet ned, så det gik itu. Det gjorde et vældigt spektakel, konen kom styrtende, og da hun så ulven, kaldte hun folk til, som pryglede løs på den af al magt, og hylende slæbte den sig ud i skoven til ræven. "Hvor du har narret mig nederdrægtigt," råbte den, "bønderne fik fat i mig og garvede mit skind ordentligt." - "Hvorfor er du dog også så grådig," sagde ræven.

Dagen efter gik de ud sammen igen, og skønt ulven kun med besvær kunne slæbe sig af sted, sagde den dog: "Skaf mig noget at æde, ellers æder jeg dig." - "Der er en mand derhenne, der lige har slagtet," sagde ræven, "kødet er saltet og ligger nede i kælderen. Skal vi hente noget af det?" - "Ja, lad os det," svarede ulven, "men jeg går straks med, så du kan hjælpe mig at slippe bort." - "Værsgo'," sagde ræven, og ad en mængde krogveje slap de omsider ned i kælderen. Der var fuldt op af kød og ulven gav sig straks i færd med det og tænkte: "Det skal vare en stund, før jeg holder op." Ræven tog også for sig af retterne, men kiggede hele tiden rundt om sig og løb hvert øjeblik hen til det hul, de var kommet igennem, for at se, om den endnu var tynd nok til at slippe igennem. "Hvorfor render du hele tiden derhen og springer frem og tilbage?" spurgte ulven. "Jeg må dog se om der ikke kommer nogen," svarede den listige ræv, "spis nu ikke formeget." - "Jeggårikke, før tønden er tom," svarede ulven. Imidlertid kom bonden, der havde hørt ræven springe frem og tilbage. Ræven var med et spring ude af hullet, ulven ville løbe bagefter, men havde ædt sig så tyk, at den ikke kunne komme igennem, men blev siddende fast, og bonden tog nu en knippel og slog den ihjel. Men ræven sprang ind i skoven og var glad over, at den var blevet af med den gamle, grådige fyr.

* * *